

www.galarna.si

Julie James: *Suddenly One Summer*

Prevod: Esther Košir

Copyright © 2015 by Julie James

This edition published by arrangement with The Berkley Publishing Group, an imprint of Penguin Group a division of Penguin Random House LLC

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMSŠ 2017

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock

Distribucija: Avrora AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111-31

JAMES, Julie, 1974-

Zgodilo se je nekega poletja / Julie James ; prevod Esther Košir. - Žepna izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMSŠ, 2017. - (Agenti FBI ; knj. 6)

Prevod dela: Suddenly one summer

ISBN 978-961-7015-25-6 (broš.)

COBISS.SI-ID 91725569

Julie James

**ZGODILO SE JE NEKEGA
POLETJA**

Agenti FBI: 6. knjiga

Prevod:
Esther Košir

Za gospoda Jamesa

Zahvale

Posebno zahvalo najprej dolgujem moji čudoviti prijateljici Kellie Cross, ki je z menoj delila svoj pogled in izkušnje kot odvetnica za družinsko pravo in ki je bila skrajno ustrežljiva pri odgovorih na vsa moja zoprna vprašanja. Velika zahvala gre tudi Pameli Clare, ker mi je hvaležno posredovala svoje znanje in izkušnje kot raziskovalna novinarka, in Amy Guth za pomoč pri vprašanjih glede časopisa *Tribune*.

Zelo sem hvaležna tudi zasebnemu detektivu Johnu Robertsonu, ki me je podučil o podrobnostih iskanja ljudi po internetu, in Kevinu Kavanaughu in Brentu Dempseyju za njune informacije na področju preiskovanja. Hvala tudi Beth Kery, ker je z menoj kramljala o postopkih terapije in pristopu do ‚napornih‘ pacientov.

Naknadno se zahvaljujem še svojemu agentu, izvrstnemu Robinu Rueju, celotni ekipi na Berkleyju in svoji urednici Wendy McCurdy za vso njeno podporo, kreativen vpogled in brainstorming, kadar

sem se obrnila nanjo za pogovor o knjigi. Neznansko sem hvaležna tudi Elyssi Patrick, Kati Brown, Brentu Demseyju in ‚gospodu Jamesu‘ za predhodno branje knjige – ne samo enkratno – v skrajno tesnih časovnih rokih in za njihove koristne napotke.

Ne nazadnje se zahvaljujem vam, bralcem, ki si boste vzeli čas in mi sporočili, ali so vam moje besede na obraz narisale nasmeh. Ta občutek je nedvomno obojestranski.

PREDGOVOR

ČEPRAV SO BILI ljudje po večini mnenja, da je ločitev grda stvar, je Victoria Slade na to gledala z druge perspektive. Stranke, ki so običajno potrkale na vrata njene pisarne, ne bi nikoli prišle, če z zakonom ne bi imele grde izkušnje. Po njenem je bila ločitev enostavno tisti del, kjer je na dan prišla resnica.

Na poti v svojo meščansko hišo v severnem delu Chicaga je Victoria v taksiju naslonila glavo na sedež in razmišljala o primeru, ki ga je zaključila danes. Njeno stranko, petinštiridesetletno mater in gospodinjo, je pred tremi meseci kot strela z jasnega presenetil mož, ki ji je po štirinajstih letih skupnega življenja predložil ločitvene papirje. Po predporočni pogodbi, ki jo je podpisal par, Victorijini stranki od zajetnega poslovnega bogastva, ki ga je v času njenega zakona nakopičil njen mož kot eden najuspešnejših slavnih kuharskih mojstrov v Chicagu, ni pripadalo nič. Vse tri dobičkonosne restavracije, vse najbolj prodajane kuharske knjige in ves prihodek, ki so ga prinašale

njegove kuharske oddaje na televizijskem kanalu *Food Network*, so glede na določbe iz predporočne pogodbe tolmačili kot ‚ločeno premoženje‘, ki se ga v primeru ločitve njegova žena ne bi smela dotakniti.

Razen seveda v primeru, če bi slavni kuharski vele mojster kršil tisto klavzulo iz predporočne pogodbe, ki govori o zakonski zvestobi, in s tem razveljavil celotno pogodbo.

Seveda je Victoria to vedela in zadevo podrobneje preučila.

O slavnem kuharskem vele mojstru bi lahko rekla naslednje: svoje sledi je znal prekriti veliko bolje kot večina varajočih zakoncev, na katere je naletela do sedaj – sama je tako rekoč ustvarila virtualno domačo obrt za nezveste poročene pare. Večino izmed njih so ujeli na laži, ker so puščali sledi na telefonskih sporočilih ali elektronski pošti, druge zaradi sumljivih aktivnosti na kreditnih karticah ali bančnih izpiskih. Tale možakar pa je po svoji prebrisanosti prekašal vse doslej: svoji šestindvajsetletni ljubici je kupil enosobno stanovanje v rezidenci Ritz-Carlton, in sicer kar preko podjetja z omejeno odgovornostjo, ki ga je ustanovil z navajanjem lažnih dejstev – podjetje naj bi se ukvarjalo z ‚dobavo živil‘, kateremu so njegove restavracije plačevale dvomesečna nakazila v znesku dvajset tisoč dolarjev.

Kakorkoli že, forenzični revizor, ki ga je najela Victoria z namenom, da pregleda poslovne knjige slavnega kuharskega vele mojstra, je bil na njegovo žalost še bolj pretkan.

Vse, kar je sledilo, je bila samo še zgodovina.

Zaradi dobro opravljenega dela odvetniške pisarne Victoria Slade in partnerji je njihova stranka z današnjega popoldanskega sestanka za izvensodno poravnavo odšla z bistveno več denarja kot samo s preživnino za zakonca, saj so njenega moža tako rekoč zasačili pri delu. Da bi proslavili, je Victoria vseh svojih šest partnerjev – in Willa, ki je bil njen asistent in desna roka – povabila ven na zasluženo druženje ob večerji in pijači.

Pijače res ni primanjkovalo – vsaj sodeč po računu, ki ga je podpisala Victoria, ko je zapustila restavracijo.

Ampak ko je taksi ustavil pred njeno vrstno trinadstropno hišo, je bila sama v bistvu trezna. Običajno je rada zvrnila kakšen bourbon z ledom – le kdo bi se ga branil – ampak nocoj ji je na čelu pisalo ‚frajerska šefica‘ in, vsaj kar je zadevalo njo, šefi zaradi pijače niso nikoli omagali pred svojimi zaposlenimi.

Vozniku je za napitnino stisnila dodatnega dvajsetaka, ko se je avto ustavil. »Bi lahko počakali, dokler ne vstopim, in šele nato odpeljali naprej?« Glede

na nedavno zaporedje vlomov v soseskah Lincoln Park in Lakeview je bilo jasno, da ni hotela tvegati. In da ne omenja dejstva, da je bila ena ura zjutraj.

Prikimal je. »Seveda. Ni problema.«

Ko je izstopila iz taksija, je prečila pločnik in se napotila navzgor po prednjih stopnicah, ki so vodile do opečne meščanske hiše, kjer je živela zadnjih deset mesecev. Njen prvi dom. V resnici bi si nakup hiše lahko privoščila že nekaj let nazaj, če je lahko sodila po uspešnosti svoje pisarne. A ker so jo preganjali spomini iz otroštva in ker je pred njenimi očmi še vedno plesalo tisto ‚Obvestilo o zaplembi nepremičnine‘, je morala najprej zagotoviti, da kredit zanjo ne bi bil prevelik zalogaj.

Victoria je odklenila vhodna vrata in sprožila opozorilni alarm, ki je bil del njenega varnostnega sistema. Nemudoma je na tipkovnico vtipkala svojo kodo. Ko alarma ni bilo več slišati, se je obrnila nazaj in pomahala taksistu.

Zrak je čist.

V hišo je odnesla pošto, jo odložila na kuhinjski pult in se odpravila v zgornje nadstropje. Ponovno je vklopila varnostni sistem – kar preko tipkovnice v spalnici – se preoblekla v majico s kratkimi rokami in v kratke hlače, si z obraza hitro odstranila ličila

in umila zobe ter se ulegla v posteljo. Pomislila je, da bi odgovorila še na nekaj službenih mailov, in se nato odločila, da ji po uspešno zaključeni izvensodni poravnavi pripada vsaj nekaj prostih ur.

Z zadovoljnim nasmeškom se je zavila v odejo in počasi jo je zazibalo v spanec.

PIIIIP.

Victorio je iznenada prebudil opozorilni alarm hišnega varovalnega sistema, ki je opozarjal, da je nekdo odprl vhodna vrata.

Slišala je, da so se vrata v spodnjem prostoru zaprla, temu je sledil zvok stopinj.

O moj bog. Nekdo je bil v njeni hiši.

Smuknila je iz postelje in z nočne omarice pograbila mobilni telefon. Opozorilni alarm je prenehal tuliti in hiša se je spet ovila v tišino.

Ko je spodaj zaslišala moški glas, je srce v njenih prsah začelo razbijati.

»Lahko greva naprej,« je rekel.

Victoria je tiho odšla garderobno sobo, v prostor, ki je bil skoraj iste velikosti kot njena kopalnica. Med steno in celo vrsto dolgih oblek je bil postavljen koš za perilo. Švignila je mimo oblek, počepnila in se skrila za koš.

S tresočo roko je v telefon vtipkala 112.

Oglasil se je ženski glas. »112, kakšen nujni primer imate?«

Iz Victorijinih ust je prišel hitri šepetajoči glas. »Moje ime je Victoria Slade. Živim na North Garner 1116. Nekdo je vlomil v mojo hišo.«

»Ali je vlomilec v tem trenutku še vedno v vaši hiši, gospa?«

»Da, mislim, da sta dva. Skrivam se v garderobni sobi v zgornjem nadstropju in ...« Naredila je premor, ker je slišala nekaj, zaradi česar so se ji začele potiti dlani. »Nekdo prihaja po stopnicah. Ne smem govoriti, ker me bosta slišala.«

»Gospa, ostala bom na li...«

Victoria je znižala glasnost telefona povsem na minimum in z roko pokrila zvočnik. Skozi majhno odprtino med košem in steno je lahko videla vrata garderobne sobe.

Zaradi vse glasnejših stopinj na parketu je zadržala sapo.

Pred vhodom v garderobno sobo se je prikazal moški, oblečen v temna oblačila. Ustavil se je, nato pa segel na bok in izvlekel pištolo.

»Si prepričan, da je še ni bilo domov?« je z globokim glasom zaklical nekemu.

Pred vrata se je postavil njegov pajdaš. »Ja, prepričan sem. Zakaj?«

»V postelji je nekdo spal.«

»In? Boš rekel, da ti vsak kurčev dan postelješ posteljo? Daj že, lotiva se dela.«

Slišala je, da je drugi možakar odkorakal iz spalnice, moški z globokim glasom, ki je imel v rokah pištolo, pa je še naprej ostal tam, kjer je bil. Opazovala ga je izza koša za perilo in videla, da je šel do glavne kopalnice na drugi strani garderobne sobe in prižgal luč. Pri vhodu v kopalnico je nekaj časa čakal, nato pa se napotil proti garderobni sobi.

Z roko je poiskal stikalo za luč in ga obrnil.

Ko je majhno sobo napolnila svetloba, je Victoria videla, da je bil oblečen v črno masko z odprtini za oči in usta. Vstopil je v garderobno sobo.

Njeno srce je začelo tako divje udarjati ob njena rebra, da se je ustrašila, da ga bo morda zaslišal.

Bila je čisto pri miru in molila, da je ne bi videl skozi odprtino med košem in steno.

Na drugi strani garderobne sobe se je vklopil nežni brneči glas.

Moški se je zasukal in nameril svojo pištolo. Sprostil se je šele, ko je na polici opazil manjšo rjavo škatlo – njeno avtomatsko budilko. Pištolo je zatlačil v tok na

boku, šel do tja, odprl prednji del škatlice in vzel njeno uro. Nekaj trenutkov jo je vrtel v roki in podrobno gledal, nato pa iz prednjega žepa svoje črne jopice s kapuco izvlekel srednje veliko vrečo iz blaga. Vanjo je spustil uro ter se premaknil do šatuljice z nakitom, ki je bila poleg ročne ure.

S hrbtom, obrnjenim proti Victorii, je celo večnost – vsaj zdelo se ji je tako – brskal po šatulji z nakitom, jo na koncu vzdignil in njeno celotno vsebino stresel v svojo vrečo. Nekaj je padlo na lesena tla in zažvenketalo, zato je počepnil, da bi to pobral.

V spodnjem nadstropju se je zaslišal glasen pok.

Victoria se je zdrznila v istem trenutku kot zamaskiran moški, ki ga je odgnalo pokonci v stoječ položaj. Svojemu partnerju je zavpil: »Kaj hudiča je bilo to?«

Slišala je glasen direndaj, ki je prihajal iz spodnjih prostorov. Nekdo je zavpil: »Policija!« In nato ...

Strel iz pištole.

Vlomilec je pri priči izginil iz sobe. Victoria se je tedaj spomnila na mobilni telefon v svoji roki in ga naslonila na svoje uho. »Halo?«

»Vse je v redu, Victoria. Še vedno sem tu. Pomoč prihaja,« je rekla operaterka klicnega centra 112.

Kot močan plimni val so njene misli preplavili nezaželeni spomini in jo odnesli nekaj let nazaj do neznanega glasu na drugi strani telefonske linije.

Zdrži, Victoria. Pomoč prihaja, obljubljam ti.

In nenadoma se je začela počutiti nekako ... slabo. Prostor med njo in košem se je začel krčiti in jo srkati vase. Zrak je postal zadušljivo vroč in začutila je omotico.

»Victoria? Ste tam?«

Glas je zvenel medlo in oddaljeno in ni mogla razločiti, ali je bil resničen ali samo v njeni glavi. Nejasno prepletanje preteklosti in sedanjosti.

»Victoria, ali ste v redu?« je ponovil glas, bolj vneto.

Čeprav se je njeno vidno polje postopno zoževalo, dokler je ni zaobjela tema, je bila njena zadnja misel ‚seveda je bila v redu‘. Victoria Slade je bila vsemu kos. Bila je neizprosna, bila je močna, bila je ... nezavestna, ker je doživela svoj prvi panični napad.

Ena

Mesec dni kasneje

»TUDI ČE BI hodil po globeli smrtne sence, se ne bojim hudega, ker si ti z menoj ...«

Ko je duhovnik zaključil z branjem psalma, so oči Forda Dixona spet pristale na fotografiji njegovega očeta, ki je bila postavljena na stojalu pred krsto.

Imeli so srečo, da so našli prav to fotografijo. Med pripravljanjem spominske slovesnosti so on, njegova mati in njegova sestra Nicole namreč ugotovili, da se je John Dixon, zlasti v zadnjih letih, zelo redko nastavljal fotoaparatom. Še dobro, da jim je uspelo izbrskati fotografijo, ki je bila posneta pred nekaj meseci v porodnišnici, ko je v rokah tik po rojstvu držal svojo vnukinjo, Fordovo nečakinjo. Fotografija ni bila najboljše kakovosti in zdaleč ne profesionalna – Ford ga je slikal s svojim telefonom – vendar je bil njegov oče videti vesel in ponosen.

Bila je lep spomin na očeta, takšnega, ki v njem, njegovi materi in sestri ni pustil grenkih občutkov, ki so običajno spremljali vse druge.

Zdaj bo kmalu prišel na vrsto, da pove nekaj poslovilnih besed. Ker še nikoli do zdaj ni imel poslovilnega govora, se je kot raziskovalni novinar kajpak odločil, da bo zadevo preučil. Njegovi stavki naj bi bili kratki, a osebni, in osredotočil naj bi se na neko pozitivno očetovo lastnost, ki jo je pri njem občudoval. Ali pa bi z drugimi delil zgodbo, ki je ponazarjala nekaj, kar je njegov oče rad počel.

Večina prisotnih ljudi na pogrebu je vedela, da sta v resnici obstajala dva Johna Dixona: eden, ki je izstopal od drugih ljudi po svoji neizmerni družabnosti in naklonjenosti zabavam – in ki se je redko znašel brez vrčka piva v rokah – in drug, čemer in jezen pijanec, v katerega se je spremenil, kadar je popil kozarček ali štiri preveč. Ford bi o prvem Johnu Dixonu lahko pripovedoval na dolgo in široko, kajti tisti moški je bil njegov junak. To je bil oče, s katerim sta si ob vikendih ure in ure podajala žogo na polju poleg njihove mestne četrti. Moški, ki si je izmišljeval smešne zgodbe za lahko noč in z različnimi glasovi oponašal glavne junake. Moški, ki je na družinskih piknikih organiziral otroške borbe z vodnimi baloni, resnično kul oče, ki

mu je na tekmi Cubsov dovolil popiti prvi požirek piva, pojava, ki je vedno znala nasmejati občinstvo staršev, ki so na eni izmed Fordovih tekem bejzbolske lige sedeli na lesenih tribunah.

Kaj pa drugi John Dixon?

Tistega je bilo težje vzljubiti.

Daj mi mir, poba. Ali nimaš nobenih presnetih prijateljev, ki bi jih lahko nadlegoval?

Ford se je ravno odkašljajal, ko je duhovnik pogledal v njegovo smer.

»Mislim, da bi Ford, Johnov sin, danes z nami rad delil nekaj svojih misli.«

Ford je vstal in se sprehodil do govorniškega stojala, ki je bilo postavljeno na desni strani oltarja. Pogledal je prisotne, ki so se zbrali v lepem številu, in videl mnogo znanih obrazov. Sožalje so prišli izreč družinski prijatelji, sorodniki ter nekaj njegovih in sestrih tesnih prijateljev.

Pomirjujoče je pogledal mater in sestro, ki sta sedeli v prvi vrsti, in roke naslonil ob rob stojala. Ford si ni napisal nobenih opornih točk. Notranji novinarski čut mu je veleval, naj se zanese na svojo sposobnost pripovedovanja zgodb, ki so jo imeli vsi dobri novinarji – in ki jo je podedoval po moškem, ležečem v krsti za njim, po moškem, ki mu je nekoč zvečer, preden ga je